

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל
שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: לביץ'	שם פרטי: פירושקה
-----------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: טייטלבוים	בלועזית Titelbaum	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: פירושקה	בלועזית Pirushka	מין: ז / נ תאריך לידה: 27.6.1925
מקום לידה (ישוב, מחוז): נוצ'קרוש	בלועזית	ארץ לידה: הונגריה
שם פרטי של האב: שמואל	שם פרטי ושם נעורים של האם: רוזה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		
שם נעורים של האישה:		
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: נוצ'קרוש	בלועזית	ארץ המגורים: הונגריה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): הונגריה, פולין, גרמניה וצ'כוסלובקיה.		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?	"בית סוהר" ליהודים ברחוב מרקו בבודפשט כשלושה חודשים בתחילת המלחמה	
האם היית במחנות? אילו ומתי?	אושוויץ-בירקנאו כשמונה חודשים, ברגן-בלזן כשלושה שבועות, טרזינשטט כחמישה חודשים.	
מקום השחרור: טרזינשטט	תאריך השחרור: 1945	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? בודפשט ונוצ'קרוש	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: איטליה	שנת עליה: 1950	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה**(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון**

נולדתי בשנת 1925 בעיר נוצ'קרוש בהונגריה. היינו תשעה ילדים במשפחה- שתי אחיות גדולות ממני, אני השלישית, שני אחים קטנים וארבע אחיות קטנות. אמי הייתה עקרת בית, אבי עבד בלול והיה אחראי על רכישות. למדתי בבית ספר ארבע כיתות ובהמשך בבית ספר מקצועי לתפירה במשך שנתיים. בית הספר היה בנוצ'קרוש ולידו היה בית כנסת. גרתי ברחוב בית לחם ובהמשך ברחוב רקוסי. אחרי שעות הלימודים עבדתי תחילה במיון ושטיפת ירקות ובהמשך בניקיון בית הקולנוע. משפחתי שמרה מסורת, הלכנו לבית הכנסת כל שבוע, חגגנו חגים והתפללנו. לא הייתי פעילה באף תנועת נוער או ארגון. אחותי הבכורה עבדה ולמדה בבודפשט ובשנת 1939 נפטרה ממחלה. אחותי הגדולה השניה עבדה, שאר אחיי למדו בבית ספר.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה**(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):**

יום אחד גירשו אותנו מהבית ולקחו אותנו במשאית לבודפשט, לבית סוהר ברחוב מרקו. ידענו שייקחו אותנו אבל לא ידענו לאן. נתנו לנו לקחת איתנו רק מעט חפצים. גרנו שם כל המשפחה יחד בחדר אחד כשלושה חודשים. אחרי זה לקחו אותי ואת משפחתי לאושוויץ. את הדרך עשינו ברכבת במשך שבעה ימים, בלי אוכל ומים. היה צפוף מאוד וחלק מהאנשים נפטרו בדרך ברכבת. כשירדנו מהרכבת שלחו את אבי ואחיי לצד אחד ואותי, אמי ואחיותיי לצד שני. אני ואחותי הגדולה נשלחנו לקבוצה שלישית שייעודה לעבוד. מאז לא ראיתי את בני משפחתי שהופרדו ממני. לקחו את אחותי בלה ואותי למקלחות, התרחצנו בחדר גדול, גילחו לנו את השיער ונתנו לנו סחבות ללבוש. הבגדים שלנו נגנבו. אנשים בחוץ ישנו אחד על השני, אני מצאתי חדר עם שמיכות לישון בו. בערב אנשים שחזרו מהעבודה רצו להעיף אותי ואת בלה מהחדר כי זה היה חדר של עובדות. הרבצתי להן עם נעליים וביקשתי לעבוד. הן ראו שאני חזקה ונתנו להצטרף לעבודה למחרת. העבודה הייתה גרירת עגלות מלאות בחפצים ממקום למקום, היינו כמו סוסים. בהמשך נשלחנו למחנה עבודה בדודרשטאט בגרמניה, שם עבדתי במפעל לייצור קליעים ושייפתי את תרמילי הכדורים. גרנו במחנה ולקחו אותנו במשמרות למפעל. שם קיבלנו קצת אוכל וגם גנבנו אוכל. עד היום יש לי סימן מהגדר שפצעה אותי כשהלכתי לגנוב אוכל בחצר המחנה. בדודרשטאט הייתי בערך חצי שנה. משם לקחו אותנו לברגן-בלזן. שם לא עבדנו, קיבלנו שמיכות יותר טובות ואוכל יותר טוב. כשלקחו אותנו לברגן-בלזן היה ראש השנה וקצת אחרי שהגענו היה יום כיפור. היה גזר אבל רציתי לצום, אז החבאתי את הגזר בשמיכה, עד שלא יכולתי יותר וקצת לפני סוף הצום אכלתי אותו. נשארנו בברגן-בלזן שבועיים או שלושה ואחותי הייתה עדיין איתי. משם שלחו אותנו למחנה טרזינשטט. הלכנו לשם ברגל 40 ק"מ. כשהגענו לשם לא נחתי, ישר חיפשתי מים ואוכל לחלק לכולם כשיקומו. מישהו במחנה זיהה שאני פעילה והציע לי לעבוד במטבח. צירפתי אליי את אחותי ועבדנו במטבח ביחד. במשך מספר חודשים חילקתי אוכל ושתייה ליהודים במחנה. בתקופה היא הגרמנים ברחו והרוסים התחילו להגיע. היהודים התחילו לעזוב את המחנה. הייתה רשימה מטעם משרד כלשהו שהגדירה סדר יציאה מהמחנה. במשרד אמרו שאני ואחותי צריכות להשאר ולעזוב בקבוצה האחרונה כי אנחנו עובדות במטבח. למזלנו פגשנו איש שהכיר את אבי וניהל את הרכבת. הוא אמר שיוכל להבריח אותנו, אך לא יוכל לספק לנו אוכל. אני אגרתי מזון ושתייה במשך שבוע שלם, ובחמש בבוקר אני ואחותי עלינו לרכבת. כך יצאנו מטרזינשטט והגענו לבודפשט. באותה תקופה היו הרבה מקרי אונס של נשים ע"י הרוסים. אז ברכבת לבשתי שחור וישבתי בסוף הקרון כדי שלא אבלוט.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ**(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):**

כשהגענו לבודפשט מצאנו את דודה שלנו וגרנו אצלה מספר ימים. אחר כך חזרנו לנוצ'קרוש ברכבת. ארגון יהודי כלשהו סידר לנו דירה לגור בה, כי את הדירה שלנו מלפני המלחמה כבר מכרו. בנוצ'קרוש עבדתי בנקיון ובמפעל בו ייצרו טקסטיל מצמר כבשים ופרוות שפנים. כעבור זמן מה, עורכת דין שהכירה את משפחתי פגשה את שני אחיי אלכסנדר ויוסף (יושקו) בגרמניה וקיסרה בינינו. הם באו לגור איתי ועם אחותי בדירה. בשנת 1949 אחי אלכסנדר עלה לארץ. ב-10.12.1950 אחי יוסף ואני עלינו לארץ. הגענו מבודפשט לאיטליה באוניה, ומאיטליה לישראל במטוס.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

כשעליתי לארץ הגעתי לחיפה ומשם נסעתי לבאר שבע. בנסיעה פגשנו אדם שהכיר את אלכסנדר וזיהה את הדמיון בקולו של יוסף לאלכסנדר. הוא הוביל אותנו אליו. בהתחלה חיינו בבית בלי גג והשכנים עזרו לנו להשיג חפצים. אחרי כמה ימים התחלתי לעבוד. עבדתי בנקיון ובישול בשלוש מסעדות בעיר העתיקה בבאר שבע.
1966-1970 עבדתי בבישול במסעדה במכון לחקר הנגב. משנת 1970 ניהלתי את המסעדה כקבלנית משנה.
1974-1983 ניהלתי כקבלנית מסעדה של עובדי מע"צ בבאר שבע.
בשנת 1959 נולדה לי בת. יצחק בעלי נפטר בשנת 1986. אחותי חזרה לבודפשט והיא שם עד היום.
ביקרתי בהונגריה מספר פעמים, שבתי לראות את הבית בו גדלתי. השכן זיהה אותי עפ"י קולי.